

נואשתי מישראל

יוסף פארה

יוסף פארה

ש לי מוניטין כאחד מתומכיה הנאמנים ביותר של ישראל. מוניטין אלה מבוססים על כמה גורמים:

כעיתונאי אמריקאי ממוצא ערבי, עשיתי כמיטב יכולתי במשך עשרים השנים האחרונות כדי לנתח את המיתוסים האופפים את העימות הערבי-ישראלי ואת המושגים המוטעים המבוססים בעיקר על שקרים שהיכו שורש, סילופים בכוונה תחילה ומאמצי תעמולה נחושים מצד משטרים ערביים ומוסלמיים ותומכיהם בקרב שונאי אמריקה וישראל ברחבי העולם.

כעיתונאי נוצרי-אמריקאי אוהב חופש שהזדמן לו, בשהיותיו במזרח התיכון, להיווכח במו עיניו, ברור לי כי העולם הערבי והמוסלמי נשלט על ידי רודנות, פאשיזם ואנטישמיות – אין זה עולם שאנו רוצים בשגשוגו.

כעיתונאי, נוכחתי לדעת כי ישראל היא המדינה היחידה במזרח התיכון המכבדת את חופש העיתונות. לאחרונה קבלנו הוכחה נוספת לכך, כאשר אהרון קליין, מנהל הסניף הירושלמי של ה-WND (WorldNetDaily.com), לא הורשה להיכנס לסוריה בגלל היותו יהודי.

היהודים הם עם ששרד את גוויעתן של אימפריות רבות שניסו להשמידו – כולל, בין היתר, את המצרים, הרומים, הבבלים, הפרסים ואחרים. לעם הזה יש מולדת אחת בלבד: ישראל. היהודים שכנו בה ברציפות במשך ארבעת אלפים שנה והיא מעולם לא הייתה מדינה של אומה אחרת.

אף על פי כן נואשתי מהגנה על ישראל – לפחות מהגנה על הממשל הנוכחי השולט עתה בירושלים, קואליציה חסרת תועלת זו, הצועדת כאילו כפאה השד לעבר התאבדות לאומית.

ראש ממשלת ישראל, אהוד אולמרט – אשר, בדומה לקודמו אריאל שרון, החשבתיו לאיש הגיוני, שקול, המגן על ארצו – מגיע לביקור בווינגטון וידו מושטת. הוא מבקש את התחייבותה של ארה"ב לסיוע ישיר בסכום של 10 מיליארד דולרים כדי ליישם את תוכניתו לנסיגה לאומית, לפייסנות כלפי הגייהאד העולמי ולמכירת חיסול חדשה של יותר ממאתיים אלף אזרחי ישראל, אשר בנו את

¹ לזכותו של מר אולמרט מן הראוי לציין כי אין הוא מבקש להטיל את מלא העומס על כיסו של משלם המיסים האמריקני. על בסיס חישוב עלות הגירוש בחבל עזה וצפון השומרון, תוכניתו של מר אולמרט (המינימלית) של גירוש 80.000 יהודים מארצם תעלה בין 45 ל-50 מיליארד דולר. אם ארה"ב תממן 10 מיליארד דולר מסכום זה עדיין יהיה על מר אולמרט לשדוד מכיסי משלם המסים בישראל סך של 35 מיליארד דולר בקירוב, קרי: יותר מ-30% מן התוצר הלאומי.

יוסף פארה (Joseph Farah) הוא מייסד, עורך ומנכ"ל של WND, בעל טור לאומי וחבר באיגוד היוצרים. ספרו האחרון הוא: *Taking America Back*. י.פ. עורך גם את *Joseph Farah's G2 Bulletin*, עלון חדשות-מודיעין שבועי באינטרנט שבו הוא משתמש במקורותיו שאותם טיפח במשך יותר מ-30 שנה בעסקי החדשות.

ביתם ביהודה ובשומרון – ערש האומה העברית – בפקודתן ובעידודן של ממשלות ישראל הקודמות.¹ אולמרט מגיע הנה כדי לבקש את תמיכתם של הממשל ושל הקונגרס לסבב חדש של "התנתקות" – הפעם מ-90-95 אחוזים מאזור שאנו מכנים תכופות "הגדה המערבית", כולל גם חלקים נרחבים של העיר ירושלים, שנחשבה פעם לבירתו הנצחית של העם היהודי. הוא עושה זאת בידיעה ברורה שפינוי רצועת עזה, בקיץ שעבר, היה אסון מוחלט לעם היהודי, לתרבות המערב ולחופש בכלל, כיוון שמחבלי החמאס – בני הדודים היקרים של אוסאמה בין לאדן מנהיג אל-קעידה ושל חיזבאללה, ארגון הטרור האיראני – שולטים עכשיו בשטח ומהווים איום על חייהם של אזרחי ישראל יותר מאי פעם.

הוא עושה זאת בידיעה ברורה שהחמאס מתכוון לכוון מדינה בנוסח הטליבאן בכל רחבי הרשות הפלשתינית – כולל השטחים החדשים שיעברו טיהור אתני מכל נוכחות יהודית.

הוא עושה זאת בידיעה ברורה כי שטחים אלה, שאותם הוא נוטש עתה, יהיו, בדומה לעזה, בסיסי היערכות וכני-שילוח למחבלים, שיסכנו לא רק את ישראל, אלא גם את המדינות השכנות – ירדן ולבנון ובסופו של דבר, גם את עיראק המשוחררת.

לפיכך, נואשתי מלתרץ ולהתנצל עבור ישראל. נלאיתי מלנסות ולהבין את המהלכים הבלתי נתפשים של אומה המתמכרת להלקאה עצמית. נואשתי מלנסות ולהצביע על הצידוק המוסרי של מדינה ושל עם שאינם מסוגלים עוד להבחין בין טוב לרע.²

כמו יש לפני אלפיים שנה, אני מסתכל היום על ירושלים ובוכה.

אני יודע כי אני מדבר בשמם של יהודים ונוצרים רבים ברחבי העולם, הרואים את כניעתה של ישראל כבגידה מוגת-לב, כסימן לכך שישראל משליכה יתבה על וושינגטון ועל "דיפלומטיה בינלאומית" יותר מאשר על אלוהי אברהם, יצחק ויעקב.

פעמים רבות במשך ההיסטוריה שגו בני ישראל בהפנותם עורף לאלוהיהם. פעמים רבות במשך ההיסטוריה שגו בני ישראל בהעדיפם לשים מבטחם במלכים ובבני אנוש במקום בהבטחות אלוהיות. פעמים רבות חזרה ישראל על אותה השגיאה של פשרה עם אויביה האכזריים, המבקשים לא רק את השמדת היהודים, אלא גם את דיכוי עמיהם.

די ליישטחים תמורת שלום". נוסחה זו נכשלה, הן בהיסטוריה של ישראל והן בהיסטוריה של כל אומה אחרת. די לברירה. די לנסיגות חד-צדדיות. די לכניעה מבוימת. די לפייסות כלפי הרוע. די לטירוף המערכת.

התפשרות עם הרשע היא רשע בפני עצמו. ישראל עושה זאת עתה. אשר לי ולביתי, ידי לא תהיה במעל הזה. אני אמשך לשרת את אלוהים ולהתפלל לשלום ירושלים.

דבר אחד ברור מעל לכל ספק. השלום לא ייכון תחת מנהיגותם של אנשים כמו אהוד אולמרט ואריאל שרון. אם עם ישראל רוצה להתנתק, עליו להתנתק מ"מנהיגים" שכאלה – "מנהיגים" כביכול, בצלמו ובדמותו של נוויל צ'מברליין.³

2006 WorldNetDaily.com

מדינת טרור בחבלי יהודה ושומרון והאסון הלאומי המכונה "התנתקות"

ג'יימס וולסי

המאמר המקורי ראה אור ב-**וול סטריט ג'ורנל** ומתפרסם בזאת ברשותם האדיבה של העיתון והמחבר.

מה אפשר לומר לבעל ברית שנראה כי מנוי וגמור עמו להעצים את כישלונו? האם לומר לו כי ארה"ב תשלם עבור המשימה שנטל על עצמו?

ראש ממשלת ישראל, אהוד אולמרט, היה בושינגטון וביקש ייעוץ וסיוע במימון עקירתם של 50,000 עד 100,000 מתיישבים ישראלים מ-90% עד 95% משטח חבלי יו"ש ומחלקים גדולים של ירושלים, ובמימון הפריסה מחדש של כוחות צה"ל, בעיקר סמוך לגדר הביטחון הנבנית ע"י ישראל. רוב האמריקנים נוטים להאמין ש"התכנסות"

ר. ג'יימס וולסי (James Woolsey) שימש בתפקידים בכירים בשירות המדינה במשך 12 שנים והיה מנהל סוכנות הביון המרכזית (CIA) בשנים 1993-1995. מאמריו בתחומי הביטחון והיחסים הבינלאומיים מתפרסמים בעשרות עיתונים וכתבי עת בארה"ב ובעולם כולו.

כזאת עשויה להיות צעד הגיוני לקראת פתרון של שתי מדינות, גם אם בקשר לשטחים יישארו כמה חילוקי דעות, שאותם יהיה צורך לפתור במו"מ. רווחת גם ההנחה שהעוינות הפלשתינאית כלפי ישראל ניזונה מייאוש, שאותו ניתן לצמצם ע"י ויתורים ישראלים. אולם שתי ההנחות לקויות מיסודן.

הגישה שישראל מתכוננת לנקוט ביהודה ושומרון נוסחה בעזה ונחלה כישלון חרוץ. הנסיגה הישראלית בשנה שעברה יצרה מערכת של תוצאות גרועות יותר מכפי שניתן היה להעלות על הדעת: נוכחות קשה של אל-קעידה, החיזבאללה, ואף כמה יחידות של משמרות המהפכה האיראניים; קרבות רחוב בין החמאס לבין הפת"ח; ניסיונות של חמאס להתנקש בחייהם של ראש המודיעין של הפת"ח ושל שגריר ירדן; התקפות טילים ומרגמות נגד יישובים קרובים בתוך שטח ישראל; והוכחה בעליל כי את ההישג של הנסיגה הישראלית יש לזקוף לזכותו של החמאס. אין ספק כי לנסיגה זו תרומה משמעותית לניצחונם של החמאס בבחירות הפלשתינאיות.

² להבנת הפתולוגיה היהודית מומלץ למר פארה לעיין בכמה מן המאמר רים שראו אור בנידון, בנתיב.

³ ברור שכל השוואה בין מר אולמרט לבין נוויל צ'מברליין היא עלבון קשה לזכרו של המדינאי הבריטי. המערכת מתנעת רת אפוא מן ההשוואה ומתנצלת בפני הוד מלכותה אליזבת השנייה בתקווה שהדבר לא יביא לתקרית דיפלומטית.

הובילו רק לדחיית ההסדר הנדיב במיוחד שהציע אהוד ברק לערפאת ב-2000 ולהתחלת האינתיפאדה השנייה; הנסיגה הישראלית מדרום לבנון בשנת 2000 רק הגבירה את יוקרתו של החיזבאללה ואת שליטתה שם; והנסיגה מעזה רק הובילה לטירוף מערכות. שלושה ניסיונות אלה מצד ישראל להגיע להסדר התבססו על ההנחה שרק ויתורים ישראלים יוכלו לעקור את הייאוש הפלשתיני. אולם, כפי שמתברר, העניין הפלשתיני ניוון משנאה ומבוז.

ויתורים ישראלים אכן מחזקים את תקוותיהם של הפלשתינאים, אך אין מדובר בתקוות למציאת פתרון סביר של שתי מדינות, אלא בטיפוח תקוותיהם להצליח להשמיד את ישראל. הציר איראן-סוריה-חיזבאללה-חמאס מבטא בבירור את המטרה של השמדת עם. בדברם על "סיום הכיבוש הישראלי", כוונתם היא לכיבוש תל-אביב. בנסיבות אלה הגיע הזמן להכיר בכך, למרבה הצער, שהסוגיה הישראלית-פלשתינית לא תהיה, ככל הנראה, הסוגיה הראשונה שתיושב במלחמה – הנמשכת זה עשרות שנים – שהכריז האסלאם הקיצוני נגד ארה"ב, ישראל, המערב והמוסלמים המתונים. ככל הנראה, סוגיה זו תהיה בין הנושאים האחרונים שייפתרו.

אולי יבוא יום שבו פתרון של שתי מדינות יהיה אפשרי, אולם תהיה זו תמימות קיצונית להאמין כי הדבר יוכל להתרחש כאשר בראש סדר היום האסלאמי והפלשתיני עומדת המטרה לגרום מקסימום אבדות ליהודים. אפשר יהיה להגיע לפשרה בת-קיימא רק כאשר נחדל מ"הורדת רף החריגות עבור הפלשתינאים" כפי שהתבטא הסנטור דניאל פטריק מויניהן.

כיום, לא נוכל לצפות כי 250,000 המתיישבים היהודים החיים בישראל, מחוץ לגבולות "הקו הירוק", יורשו לחיות בכלל, לא כל שכן לחיות חיים חופשיים ללא פגיעה, במדינה פלשתינאית שתקום בחבלי יו"ש ועזה. אולם 1.2 מיליון ערבים, כמעט כולם מוסלמים, חיים בישראל בשלום בקרב 5-6 מיליון יהודים – זהו אחוז כמעט כפול מאחוז היהודים ביו"ש החיים בקרב האוכלוסייה המוסלמית שם. אזרחיה הערבים של ישראל נהנים מחופש דת. תוך כדי טיול בתל אביב ניתן לשמוע את קריאות המואזין למאמינים להתאסף לתפילה. המוסלמים מצביעים ובוחרים את נציגיהם בבחירות חופשיות לבית מחוקקים אמיתי, הכנסת. הם עצמם מעידים שהם מעדיפים לחיות כאזרחים ערבים ישראלים על פני חיים באנדרלמוסיה ובאי הוודאות הצפויות במדינה פלשתינית אחרי הנסיגה הישראלית.

פתרון של שתי מדינות יוכל להפוך למציאות כאשר יחולו על הפלשתינים אמות מידה זהות לאלה החלות על הישראלים, דהיינו – הדרישה שמתיישבים יהודים במדינה פלשתינית ביהודה, שומרון ובעזה יזכו ליחס הוגן כפי שישראל מעניקה לאזרחיה הערבים. עד אז, שלושה כישלונות במשך 13 שנים מאפשרים לנו להעריך את מידת התבונה של ויתורים נוספים.

גדי ימס וולסי

עתה, העולם צריך למצוא דרך כיצד למנוע רעב בקרב הפלשתינאים, בלי להעניק כספים לממשלת החמאס בעזה, הנחושה להשמיד את ישראל.

אשתדל, לפני השבץ בו לקה אריאל שרון, הוא אמר שוב ושוב כי בחבלי יו"ש לא יישנה המהלך של הנסיגה מעזה. יש לכך סיבות טובות. יצירת מצב ביו"ש הדומה למצב הקיים בעזה, תהיה חלום בלהות חמור פי כמה וכמה. כיצד אפשר להתמודד עם שיגור בלתי-פוסק של טילים ופגזי מרגמות מגבולה של מדינת טרור ערבית השולטת מגבעות השומרון על הבטן הרכה של ישראל! (מערכת ה"חץ" הישראלית תספק ככל הנראה הגנה יעילה מפני טילים בליסטיים לטווח בינוני מאירן, אך לא מפני הקטיושות בעלות הטווח הקצר). אין תועלת בגדר הביטחון נגד הפגזות כאלה.

יתרה מזאת, הניסיון שנרכש בעזה חשף את הקושי של הגנה מפני התקפות כאלה אחרי הנסיגה של כוחות צה"ל מן השטח. קשה להניח כי תקיפה אווירית מיידיית תהיה פעולת התגמול אם ישוגרו פגזי המרגמות והקטיושות – כצפוי – מתוך בתי ספר, בתי חולים ומסגדים.

ישראל אינה המדינה הפרו-מערבית היחידה שתהיה מאוימת. כיצד תוכל ממלכת ירדן המתונה, בעלת הרוב הפלשתינאי, להחזיק מעמד אם יהיה לה גבול משותף עם מדינת טרור על גבולה המערבי? ויתורים ישראלים יגרמו גם לארה"ב להיראות חלשה, מכיוון שהמסקנה תהיה שאנו [ארה"ב] דחפנו לויתורים אלה ויווצר הרושם שאנו חוזרים לדפוסי התנהגות קודמים, כגון הבריחה מלבנון ב-1983, ההשלמה עם השמדת המורדים הכורדים והשיעים על ידי צדאם חוסיין ב-1991, הבריחה מסומליה ב-1993 וכו'.

ב-13 השנים האחרונות נכשלו שלושה מאמצים עיקריים מצד ישראל להגיע להסדר. הסכם אוסלו ולחיצת היד של יצחק רבין ויאסר ערפאת בגן הוורדים

צר לי, אולם נראה כי הנישואים הגיעו אל קיצם

ארלין פק

ארלין פק

אני זוכרת שיחה שניהלתי לפני שנים עם פסיכולוגית, שאמרה לי כי ההפך של אהבה אינו שנאה, אלא אדישות. כאשר זוג מגיע אל משרדה והם מתקוטטים, היא יודעת כי יש להם סיכוי לעומת זאת, כאשר אחד מהם יושב שם משועמם ואדיש, היא יודעת כי היחסים הגיעו אל קיצם.

כך, רבותי, אני מתחילה להרגיש לגבי הגנתי המתמדת על ישראל. הן, אני עדיין חשה את הקשר הרגשי הבלתי מעורער אל מדינת היהודים. רוב הזמן אני אף רואה עצמי כישראלית ילידת אמריקה. למרות זאת, אני מתקרבת אל נקודת האדישות ביחסים אלה.

במשך שנים רבות משאוכל לזכור, עסקתי בכתיבת טורים, בהרצאות לפני קבוצות ובשיחות בתוכנית הטלוויזיה שלי, כשאני מקדמת את ענייני ישראל ומנסה להתריע בפני הסכנות, אשר קיוויתי כי הן מובנות מאליהן לכל. הייתי צריכה לכתוב כיצד הם פשוט "לא תפסו זאת". עם זאת, מעולם לא סברתי כי הישראלים מטומטמים עד כדי כך, שיבחרו למלוך עליהם חבורת שברי כלי הנחושה להרוס את מדינתם, בין מתוך רדיפת בצע ובין מתוך תאוותם לעוצמה פוליטית אישית. אבל, מנקודת מבטי הנוכחית, המצב מתקרב במהירות אל נקודת האל-חזור ולי אין כל רצון להמשיך ולעסוק בזה. לכל הרוחות, אין לי עוד מהאנרגיה הדרושה כדי להתמודד עם הכעס שלי ברמה המקומית. אני כותבת טור בעיתון ויש לי גם תוכנית טלוויזיה, "וואו! זו ארלין פק", לתוכנית שלי יש קהל נרחב. היא מוקדשת ברובה לראיון עם ידוען זה או אחר. עם זאת, כל ארבע או חמש תוכניות, אני מנסה לעשות משהו למען ישראל.

רציתי להקדיש תוכנית לנושא "קורבנותיו של הטרור הערבי". למעשה, בכל פעם שהתקשרתי לקונסוליה והצעתי את תוכניתי כאמצעי להציג את עמדת ישראל, נאמר לי כי הם "מצטערים" וכי הקונסול או סגן הקונסול או מישהו מהעוסקים במדיה כאן ובכל משרד אחר, "עסוק מדי" מכדי לעלות לשידור. לעניות דעתי, היו צריכים להיות להם לפחות ששה דוברים מעולים, זמינים בכל עת, שיהיו מוכנים ואף נלהבים לעלות לשידור ולקדם את ענייניה של ישראל.

מדוע אפוא עלי להיות מופתעת או מזועזעת כאשר לעם ישראל יש עכשיו ראש ממשלה הנראה נחוש כמי שכפאו השד לסיים את המלאכה הבזויה וחסרת התוחלת שמפסידן לא-יוצלח אחר, אהוד ברק, החל בה? איני יכולה עוד לתמוך בקואליציה המושחתת והמטומטמת, בראשות אולמרט, הנמצאת עתה בשלטון. איני יכולה להצדיק ממשלה היוזמת התאבדות לאומית, אפילו נבחרה על ידי עם ישראל. אין להם צורך בטרוריסטים ובמחבלים-מתאבדים כדי שישמידו את הישראלים. התנהלותם של חדלי-אישים שהם בחרו תעשה את המלאכה במקומם. הם מאמינים כי כל זה נעשה במסווה של פשרה. אולם אינך מתפשר עם אויבים הנשבעים לחסל אותך, גאים בכך, מכריזים על כך בגלוי ו"מחנכים" את ילדיהם לכך. יש לנהוג כלפיהם ברוח הפסוק "הקם להורגך השכם להורגו".

העיתונאית **ארלין פק** (Arlene Peck) היא בעלת טור קבוע בעיתונים רבים בארה"ב ובעולם, ומנחה של תוכנית ראיונות קבועה בטלוויזיה, "וואו! זו ארלין פק", המדווחת למיליוני הקוראים והצופים שלה על אירועים פוליטיים, חברתיים ותרבותיים. נחשבת לידידה ותומכת נלהבת של ישראל.

⁴ הכותבת לא ערה ככל הנראה לעובדה שהערך תה הסרקסטית מוגש מת מזה שנים רבות בפרלמנט היהודי. מבקש שי נפשה של מדינת ישראל ומשתפי פעולה עם ארגוני הטרור יושבים בכנסת מזה זמן רב בדמות המפלגות הערביות, שליחי הגייס החמישי הערבי בתוך גבולות הקו הירוק ומעבר לו.

ישראל חייבת לזכור כי בעבר היה לה אומץ והיא לא חשה חסרת-אונים ולא התנהלה כרפובליקת בננות. עתה הזמן לקיים הפגנה המונית, בה ייטלו חלק מיליונים – מיליונים! – במחאה על התהליך הנוכחי של תבוסתנות נוסח צ'מברליין. מה נורא הדבר שראש ממשלת ישראל בא לושינגטון לבקש מן העם האמריקני מימון לצורך ביצוע גירוש של אזרחיו, זאת על מנת להפוך את חבלי יהודה ושומרון ליוֹדן-ריין? מי נותן לג'ורג' בוש ולאולמרט את הזכות למסור חבלי ארץ? אם ישראל היא אכן דמוקרטיה האם לאזרחיה אין זכות לדון ואחר כך להצביע על נושא כה גורלי לקיומם?

בכנות, אני מאושרת כי בשל גדר הביטחון בישראל ובגלל החיסולים הממוקדים של מנהיגי החמאס, פראי האדם של הרשות הפלסטינית אינם יכולים לחדור לישראל באותה הקלות שבה עשו זאת בעבר. תאוות הדם הערבית מוצאת

לה אפוא נתיב חדש: חיסול הדדי אלה את אלה. מרצחי הפתי"ח את החמאס ולהפך. אכן חדשות טובות. אלא שממשלת אולמרט רואה במחבלים של הפתי"ח פרטנר לדו-שיח. העובדה כי רוב היהודים שנרצחו מאז אסון אוסלו נפלו מידי הארגונים תחת שלטונם הישיר של ערפאת ואבו מאזן, קרי: בפקודתם הישירה, כלל לא מעניינת את אולמרט ומרעיו בבואם ללהג בדבר "הכוחות הפרגמטיים בציבור הפלשתינאי".

בכל מקרה אין זה משנה, כיוון שהכל יודעים כי אולמרט מתכנן לבצע טיהור אתני ביהודי יו"ש, זאת על מנת להרחיב את קיני הטרור מעזה לפאתי גוש דן. בהתחשב במנטאליות, שבה נוכחתי בשנים האחרונות בישראל, אני מופתעת מכך שהם טרם הציעו למבקשי נפשם מושבים בכנסת.

ואולי פתחתי פה לשטן.⁴

***

נאמנים פצעי אוהב ישראל

ג'ף ג'קובי

הבוסטון גלוב, 25 במאי 2006

ג'ף ג'קובי

במהלך ביקורו הראשון בושינגטון כראש ממשלת ישראל, לא היה לאהוד אולמרט פנאי להתרווח ולצפות בטלוויזיה. הוא כנראה לא ראה את הפרסום החדש מטען מכון מחקר יוקרתי בושינגטון המציג את האסון הצפוי לישראל במדיניות הנסיגה הצפויה שלה מחבלי יהודה ושומרון. הפרסום אינו חוסך שבטו. הוא טוען כי הנסיגות הישראליות מדרום לבנון ומעזה שיחקו לידי אל קעידה והגבירו את איום הטרור "על ישראל ועליו". תוכנית "ההתכנסות" המוצעת על ידי אולמרט ביהודה ושומרון – שבאה בעקבות הנסיגה החד-צדדית מרצועת עזה אשתקד ובמסגרתה נהרסו 21 קהילות ו-9,000 ישראלים גורשו – רק תגביר את האיום. "אלברט איינשטיין הגדיר אי-שפיות כ"עשיית אותו הדבר שוב ושוב תוך ציפייה לקבל תוצאות שונות". אין אנו יכולים להרשות לעצמנו עוד אי-שפיות שכזו.

אין כל חידוש בגינויה של המדינה יהודית על ידי משמיציה, אולם תשדיר טלוויזיה זה איננו פרי-עמלו של מנגח-ישראל. הוא חלק ממערכה בה החלה Center for Security Policy, צוות-חשיבה בושינגטון המוקדש לחתירה לשלום בינלאומי באמצעות עוצמה אמריקאית. במשך שנים, תמך המרכז במסירות בזכותה של ישראל להגן על

עצמה מפני אויביה. מדוע הפך בעל-ברית כה ותיק למתנגד פומבי לראש הממשלה החדש ולמדיניותו המוצהרת? שאלה זהה יש לשאול את יוסף פארה (Farah), עורך

ג'ף ג'קובי (Jeff Jacoby) הוא בעל טור קבוע בבוסטון גלוב.

מסומליה ב-1993. "דפוסי התנהגות אלה הובילו בסופו של דבר ל-11 בספטמבר.

בדמוקרטיה, כך אומרים, מקבלים האנשים את המנהיגים הראויים להם. הבוחרים הישראלים בחרו באולמרט בבחירות חופשיות והוגנות, בידועם היטב כי הוא מתכוון "להתנתק" מן האויב על ידי מסירת שטחים נוספים. אילו איים האויב רק על עם ישראל, אפשר שהיה מקום להניח להם לשכב במיטה שהציעו לעצמם.

אולם אויביה של ישראל – משטר פלשתיני רצחני ורשת הטרור הבינלאומי שאותו משטר הוא חלק ממנה – הם גם אויביה של אמריקה. "בשם אלה", הכריז השייח' איברהים מודייריס בדרשה ששודרה בטלוויזיה הפלשתינית, "יבוא יום ואנו נשלוט באמריקה... אנו נשלוט בעולם כולו." כאשר נער מפלורידה, דניאל וולץ (Wultz), נפצע אנושות בפיגוע-התאבדות בתל-אביב, עלו מנהיגי הטרוריסטים על כך שאמריקאי היה בין הנפגעים. לאחר שדניאל נפטר, הביע אבו-נאסר מגדודי חללי אל-אקצה את שמחתו באמרו: "זו מתנה מאללה" והבטיח לאמריקאים "עוד דניאל וולצים רבים ועוד כאב וסבל".

ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה להיכנע פעם נוספת לאשליה כי נסיגה נוכח פני הטרור תביא ביטחון ושלוות-נפש. אין מנצחים במלחמות על ידי פינויים, כפי שאמר ווינסטון צ'רצ'יל לבני ארצו ב-1940. אם הישראלים, המותשים אחרי שנים רבות של מצור, רוצים להשלות עצמם כי לא כך הדבר, אזי שומה על ידידיהם לומר להם את האמת. ■

ה-WorldNetDaily, אחד מתומכי ישראל הנוצרים המוצהרים. באחד מטורי העורך שכתב לאחרונה, תחת הכותרת "נואשתי מ"ישראל", הביע פראה זעזוע מהחלטתו של אולמרט למסור יותר מ-90 אחוז משטחי יהודה ושומרון לרשות הפלשתינית ותיאר זאת כ"נסיגה לאומית" וכ"פייסנות כלפי הג'יהאד העולמי". הפינוי מעזה בקיץ שעבר היה לדבריו "אסון גמור". חמאס, ארגון טרור אסלאמי קיצוני, שולט עתה בשטח והופך אותו למקלט, בנוסח טליבאן, אשר ישמש כשטח היערכות למתקפות נוספות. העתקה של מנוסת-בהלה כזו, בקנה מידה גדול עוד יותר ביהודה ושומרון, אינה מדינאות אלא אווילות.

תוכניותיה של ישראל לגירוש-עצמי הרסני זוכות לגינויים לא רק בתשדירי טלוויזיה ובאינטרנט. מאות מפגינים תומכי-ישראל ומתנגדי-אולמרט התכנסו על גבעת הקפיטול, מקצתם נסעו מאות קילומטרים, כדי להפציר בממשל בוש למנוע תמיכתו בנסיגה ישראלית נוספת.

מי שהיה מנהל ה-CIA, גיימס וולסי (Woolsey), ציין ב-*Wall Street Journal* כי מדינת-טרור ביהודה ושומרון – שהיא התוצאה הצפויה מתוכניתו של אולמרט – תאיים בסכנת מוות לא רק על ישראל אלא גם על שכנתה הערבית המתונה, ירדן. "ויתוריה של ישראל יציגו גם את ארה"ב כחלשה", הזהיר וולסי. אישורה של וושינגטון לכניעה נוספת ויותר טריטוריאלי לחמאס ולבעלי בריתו, יהיה איתות כי אנו "חוזרים לדפוסי התנהגות קודמים – בריחה מלבנון ב-1983, קבלה ללא ערעור של ההרס שגרם צדאם חוסיין למורדים הכורדים והשיעים ב-1991, מנוסה

בימים של טירוף מערכות, אמירת אמת היא מעשה מהפכני.

ג'ורג' אורוול